

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **O. Ch.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t. č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2011 č. j. OAM-128/ZA-06-ZA12-2010, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.5.2011 č. j. OAM-128/ZA-06-ZA12-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán

za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z muslimů, kteří ho mají ve vlasti pronásledovat. Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Žalobce také nebyl ohrožen pro svou rasu, pohlaví, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, a že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný také shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu neudělil, a že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce měl za to, že žalovaný v řízení porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu č. 500/2004 Sb. Dle žalobce žalovaný dále porušil ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť má za to, že uvedl okolnosti odůvodňující udělení azylu v jeho případě. Žalovaný také porušil čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES, tzv. „Procedurální směrnice“, protože nerozhodl po přiměřeném posouzení, ve kterém by získal přesné a aktuální informace o zemi jeho původu a čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) Směrnice Rady 2006/83/ES, tzv. „Kvalifikační směrnice“ a porušil také čl. 3 Úmluvy proti mučení, krutému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb., neboť v případě jeho návratu do země původu po skončení doplňkové ochrany bude vystaven mučení a jinému krutému zacházení. Žalobce má za to, že v případě jeho návratu do Nigerie mu hrozí újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, jelikož nigerijské státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit mu adekvátní ochranu před pronásledováním. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13.7.2011 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z muslimů, kteří ho mají ve vlasti pronásledovat. Žalovaný popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný uvedl, že porovnal výpovědi žalobce s nashromážděnými informacemi o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož nevyužil, nechtěl být seznámen a k uvedeným podkladům neměl připomínky. Sám nedodal žádné listinné důkazy jako podklady pro vydání rozhodnutí, ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl žalovaný opatřit.

Žalovaný se nedomníval, že by při svém postupu porušil některá z ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Pokud žalobce hovořil o násilí v oblasti Jos, pak z doložených materiálů o zemi původu vyplývá, že se násilí týká výlučně města Jos a okolí, kdy navíc vláda a státní orgány Nigerie podnikají kroky k zabezpečení situace. Co do žalobcových obav ze strany soukromých osob-muslimů, žalobce sám sdělil, že v Abudži se nesetkal se žádnými potížemi a nikdo mu nevyhrožoval. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena, a proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2011 č. j. OAM-128/ZA-06-ZA12-2010 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.3.2010 uvedl, že vlast opustil proto, že jej chtěli zabít muslimové, tedy z náboženských důvodů. V Nigerii jsou konflikty mezi křesťany a muslimy. Žalobce byl jednou uvnitř farmy a zvenčí uslyšel křik. Viděl, jak zabili jeho otce a dva chlapce žijící v okolí. Bylo jich hodně a byli to muslimové. Utekl do pralesa a spolu s ním i lidé z jejich oblasti. V pralese se střetli se skupinou lidí, začalo se střílet a tato skupina utekla. Žalobce tam přespál a den na to vyrazil do silnici, kde potkal muže, který rovněž utíkal z místa konfliktu a byl také křesťan. Dostali se do Abudži, kde žalobce vyhledal svého přítele, u kterého zůstal a pomáhal mu s prací. Dne 27.2.2010 přišla nějaká skupina muslimů do jeho domu a jeho přítele zabili. Ještě předtím mu přítel volal, aby se vrátil a když dorazil, dozvěděl se od sousedů, co se stalo. Další přítel jeho přítele mu doporučil, ať jde za pastorem, který mu pomůže. Tito dva mu zařídili pas i vízum. Pastor jej zavedl za někým třetím, který jej doprovodil na cestě s pasem. Cestovní doklad u sebe žalobce neměl po celou dobu cesty. Ve správním spisu je poznámka, že žalobce neumí psát, proto vlastnoručně důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně neuvedl. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 12.4.2010 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dne 25.3.2011 doplňující pohovor. Z protokolů o těchto pohovorech soud zjistil v podstatě stejné důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, spočívající v obavách z muslimů a blíže vylíčil jednotlivé potyčky jimi vyvolané. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce, a to Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstva zahraničí USA z 11.3.2010, materiál nazvaný „Historický vývoj od roku 1994 v Nigerii“, Informace švýcarské organizace na pomoc uprchlíkům ze dne 12.4.2010, stanovisko Rady OSN pro lidská práva ze dne 2.2.2010, Informace MZV č.j. 98318/2010 – LPTP ze dne 16.3.2010, Výroční zprávy MZ USA o svobodě vyznání v Nigérii za rok 2008 ze dne 19.9.2008, zpráva Ministerstva vnitra Velké

Británie z 15.1.2010, zpráva Ministerstva zahraniční USA z 25.2.2008 o dodržování lidských práv za rok 2008, zpráva Komise USA pro svobodu vyznání ve světě z května 2010, Informace MV Velké Británie z 14.4.2009 nazvaná „Směrnice pro posuzování žádostí o azyl“.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního

nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy žaloba žalobce vytýká žalovanému porušení citovaných ustanovení správního řádu, tzv. Procedurální a Kvalifikační směrnice Evropského společenství, citovaných ustanovení zákona o azylu a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení. Porušení těchto závazných právních předpisů vytýkal žalobce ve své žalobě zcela nekonkrétním, a proto i nepřezkoumatelným způsobem. Žalobce byl proto soudem vyzván, aby svou žalobu doplnil konkrétními skutečnostmi, ve kterých spatřuje porušení jednotlivých citovaných zákonných ustanovení žalovaným. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 21.6.2011, které je zcela stejného doslovného obsahu, jako původně podaná žaloba. Krajský soud proto jednotlivá vytýkaná porušení dále přezkoumat nemohl, neboť žalobce neuvedl a nedoložil, v čem konkrétně jejich porušení spatřuje. Navíc k tomu nutno dodat, že z obsahu správního spisu žádná taková porušení zákonných ustanovení, na která žalobce poukazoval v žalobě, ze strany žalovaného nevyplynou. Přezkoumatelným žalobním bodem, byť do jisté míry rovněž žalobcem blíže nespecifikovaným, bylo v žalobě to, že v případě jeho návratu mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, jelikož nigerijské státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit mu kvalitní ochranu před pronásledováním. O tomto pronásledování se žalobce zmiňoval, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i ze správního spisu, v souvislosti se střety a špatnou situaci v oblasti města Josu. Žalobce, jak je dokumentováno ve správním spise, dokládal o situaci v této oblasti řadu dokumentů, jejichž překlad si žalovaný pořídil. Stejně dokumenty ovšem uvádějí fakta a informace o špatné situaci v uvedené oblasti Nigerie, ale také se zmiňují o aktivitách vlády a státních orgánů či složek bojujících proti násilí v této oblasti. K námitce žalobce, že mu nejsou v případě návratu do vlasti nigerijské státní orgány schopny pomoci nutno uvést a odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které se mimo jiné opírá o shora citované zdroje informace o zemi původu žalobce. V této zemi je jednak Ústavou zaručena svoboda vyznání a pokud vláda omezovala náboženskou aktivitu, pak tak činila z důvodu obav o bezpečnostní situaci a bezpečnost veřejnosti. V oblasti města Josu po násilnostech policie rázně zasáhla a není možno dovodit a tvrdit, že by vláda Nigerie podporovala či tolerovala toto násilí. Z jednotlivých zpráv o zemi původu shora citovaných, např. Zprávy MZV USA z 11.3.2010 je možno dovodit, že žalobce v případě potřeby a ohrožení se může obrátit na kompetentní orgány své země a žádat o ochranu. Z protokolů o výpovědích žalobce však vyplývá, že o takovou pomoc žalobce ještě v průběhu pobytu v Nigerii nežádal, ať už to bylo v oblasti města Josu či později v Abudži. Není prokazatelná námitka, že žalobci hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, stejně tak jako nebyly zjištěny okolnosti odůvodňující udělení azylu žalobci podle § 12 písm. b) zákona o azylu, které žalobce rovněž blíže ve své žalobě nespecifikoval.

Krajský soud proto uzavírá, že uvedená jediná konkrétní žalobní námitka obsažená v žalobě žalobce je nedůvodná a zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s., protože neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu porušení hmotného práva a z procesního hlediska žalovaný respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 22. června 2012

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**